

ЗАТВЕРДЖУЮ
заступник начальника
управління внутрішньої
політики, преси та інформації
Запорізької міської ради, голова
робочої групи

Тетяна МИХЄЄВА

ПРОТОКОЛ № 28

засідання робочої групи по створенню реєстру урбанонімів м.Запоріжжя

26.10.2023
10.00

Музей Феноменальної Сили
пр.Маяковського,7

Присутні: Михєєва Т.В., Помаз А.О., Бабенко Н.В., Білівненко С.М., Водопьянова М.М., Даркова С.М., Дмитренко С.О., Єрьоменко А.О., Кириченко В.М., Колодій О.В., Крайнов В.М., Мордовської М.М., Руденко О.П., Стойчев В.М., Третьякова О.О.

Присутніх членів робочої групи – 15 осіб.

Порядок денний:

1. Розгляд результатів голосування щодо перейменування назв урбанонімів по пропозиціям двадцять четвертого та двадцять п'ятого протоколів і прийняття рішення щодо передачі результатів на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки;
2. Розгляд назв урбанонімів від власних імен, що підлягають перейменуванню;
3. Різне.

Михєєва Т.В. - голова робочої групи відкрила засідання, оголосила порядок денний, запропонувала перейти до розгляду питань.

Хід засідання:

Перше питання порядку денного.

Розгляд результатів голосування щодо перейменування назв урбанонімів по пропозиціям двадцять четвертого та двадцять п'ятого протоколів і прийняття рішення щодо передачі результатів на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки

1.1. По протоколу №24 (всього прийняло участь в опитуванні 111-129 осіб)

1.1.1. Вулиця Гагаріна - Гагарін Юрій Олексійович (1934-1968) – перший у світі космонавт, льотчик-космонавт СРСР, полковник, Герой Радянського Союзу (1961). 12 квітня 1961 р. здійснив перший в історії людства політ навколо Землі на космічному кораблі «Восток». Політ тривав (1 год. 48 хв.) і відкрив нову еру в космічних дослідженнях. Загинув у авіаційній катастрофі під час виконання тренувального польоту.

Пропозиції: вул.Степана Бандери, вул.Юрія Кондратюка, вул.Дмитра Донцова. У зв'язку із набранням необхідної кількості голосів у підтримку петиції №8414 «Перейменування вул.Гагаріна на вул.Сергія Зорського» додана пропозицію щодо перейменування вулиці Гагаріна на вулицю Сергія Зорського до інтерактивного голосування.

Сергій Зорський - мужній воїн став на захист України в 2014р. та 2022р. в перших лавах. Загинув 08.06.2023р. Нагороджений медаллю Президента України «За участь в Антитерористичній операції» у 2016 році та орденом «За мужність» III ступеня у 2022 році. Сергій народився і все життя прожив у Запоріжжі. В цивільному житті він безпосередньо доклався до архітектури рідного міста. Він брав участь та керував будівництвом та ремонтами на ПБК «Славутич», ПАТ «Запорізький трансформаторний завод», ПрАТ «Плутон», АТ «ВІТ», ТОВ «Запорізький титано-магнієвий комбінат», капітальним будівництвом бізнес-центру «Eco Tower» і так званих веж-близнюків «Four Points by Sheraton» на бульварі Шевченка. Вулиця Гагаріна символічно виходить з вулиці Патріотичної, на якій Сергій прожив останні 16 років та дотична до вулиць Незалежної України та пр.Перемоги – за що й поклав своє життя за незалежність України та її Перемогу.

При інтерактивному голосуванні громадськістю надано 3 голоси, що складає 2,3% в підтримку такого перейменування.

Громадськістю проголосовано з однаковою кількістю голосів – по 47, що складає 36,4% за перейменування на вул.Степана Бандери і вул.Юрія Кондратюка. Але в зв'язку з тим, що вулиця Юрія Кондратюка вже є в м.Запоріжжя, а назва вулиця Степана Бандери перемогла при голосуванні щодо перейменування вулиці Жуковського, робочою групою підтримано перейменування вулиці Гагаріна на вулицю **Дмитра Донцова**. Донцов Дмитро Іванович - український літературний критик, публіцист, філософ, політичний діяч, один із перших керівників Союзу визволення України, головний ідеолог українського інтегрального націоналізму, уродженець Мелітополя (Запорізької області). Донцов справив відчутний вплив на українську суспільно-гуманітарну думку. З-під його пера вийшла низка праць; деякі з них стали засадами українського націоналізму. Крізь усі праці послідовно проведена ідея самостійної, незалежної української держави. У філософському плані Д.Донцов сповідував позицію волюнтаризму, схилившись до думки, що в самій нації вирішальна роль належить еліті, завдання якої полягає в тому, аби своїми фанатизмом і силою волі змусити народ стати рішучим та незламним.

Голосувало 129 громадян, за – 30 голосів, що складає 23,3%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одностайно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Гагаріна на вулицю **Дмитра Донцова**.

1.1.2. Вулиця Зої Космодем'янської - Зоя Анатоліївна Космодем'янська радянська комсомолка-диверсантка початкової фази німецько-радянської війни. Під час війни - перша жінка, що отримала звання Героя Радянського Союзу. У радянській пропаганді увійшла в історію як уособлення патріотизму та самопожертви. Народилася 13 вересня 1923 року в селі Осіно-Гай Гаврилівського району Тамбовської області. В листопаді 1941 була закинута в тил ворога на територію Московської області, окупованої німецькими військами. При спробі підпалити сільські хати була спіймана селянами й віддана окупаційній німецькій владі і після жорстоких катувань страчена.

Пропозиції: вул.Королеви Вікторії, вул.Миколи Міхновського.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Миколи Міхновського**. Мико́ла Іва́нович Міхно́вський (19 [31] березня 1873, с.Турівка, Прилуцький повіт, Полтавська губернія - 3 травня 1924, Київ, Українська РСР, СРСР) - український політичний та громадський діяч кінця XIX - початку XX століття. Адвокат, публіцист, ідеолог українського самостійництва, перший представник українського націоналізму, діяч Української Республіки і організатор українського війська, прихильник дерусифікації та автокефалії Православної Церкви в Україні. Автор брошури «Самостійна Україна», проекту Конституції 1905 року. Зробив вагомий внесок у боротьбу за незалежність України.

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Миколи Міхновського** – голосувало 119 громадян, за – 81 голосів, що складає 68,1%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Зої Космодем'янської на вулицю **Миколи Міхновського**.

1.1.3. Вулиця Олександра Невського. Невський Олександр Ярославович (бл. 1220-1263) – давньоруський державний діяч, полководець, князь новгородський (1236-1251), великий князь володимирський (1252), син князя Ярослава Всеволодовича. Уславився перемогами над шведами у Невській битві (1240) і німецькими рицарями у Льодовому побоїщі (1242). Олександр Невський Канонізований РПЦ до лику благовірних за митрополита Макарія на Московському соборі 1547 року, в той час коли московська церква знаходилась в схизмі.

Пропозиції: вул.Костянтина Острозького, вул.Євгена Петрушевича, вул.Володимира Мономаха.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Костянтина Острозького**. Костянтин Іванович Острозький (1460, Острог, Волинь - 11 вересня 1530, Турів) - військовий і державний діяч Великого князівства Литовського. Староста брацлавський (1497 - 1500 роки), вінницький (1507 - 1516) та Звенигородський (1518 - 1530), староста луцький і упитський, маршалок Волинської землі (1507 - 1522), каштелян віленський (1511 - 1522), воєвода трокський (троцький) (1522 - 1530), великий гетьман литовський (1497 - 1500, 1507-1530);

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Володимира Мономаха**. Володимир Всеволодович Мономах (1053 – 1125 рр.) - чернігівський (1076 – 1077, 1078 – 1094 рр.) і переяславський (1094 – 1113 рр.), великий князь київський (1113 – 1125 рр.). Засновник князівської гілки Мономаховичів. Організатор успішних походів проти половців у 1103, 1107, 1109 і 1111 рр. Всього протягом життя здійснив понад 80 воєнних походів. Учасник Любецького (1097р.) та Витичівського з'їздів (1100р.). Розширив руське законодавство, додавши до нього свій «Статут» (бл. 1113р.). Володимир Мономах був мудрим і розважливим, політично далекоглядним государем. Він відновив централізовану монархію на Русі. Був видатним мислителем свого часу, написавши «Повчання дітям»

– голосувало 122 громадян, за – 61 голосів, що складає 50,0%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 утримався) підтримано думку громадськості та надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Олександра Невського на вулицю **Володимира Мономаха**.

1.1.4. Вулиця Сеченова - Сеченов Іван Михайлович (1829-1905) – російський природодослідник, засновник вітчизняної фізіології і матеріалістичної психології. Автор класичної праці «Рефлекси головного мозку».

Пропозиції: вул.Юрія Вороного, вул.Платона Майбороди.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Платона Майбороди**. Платон Іларіонович Майборода (1 грудня 1918, Пелехівщина, Полтавська губернія, Українська Народна Республіка - 8 липня 1989, Київ, Українська РСР) - український композитор, народний артист УРСР (з 1968 року), лауреат Державної премії УРСР імені Т.Шевченка (1962), народний артист СРСР (з 1979 року). Брат композитора Георгія Майбороди. В 1932 року, коли батьки переїхали з Полтавщини до Запоріжжя (на Павло-Кічкас) на будівництво Дніпрогесу, стає одним з найактивніших учасників шкільної самодіяльності школи №46.

З 1939 по 1941 рік навчався у Київській консерваторії по класу композиції у Л.М.Ревуцького, яку закінчив у 1947 році. Близько шести років Платон Іларіонович працював викладачем у Київському музичному училищі імені Рейнгольда Глієра та у вечірній музичній школі для молоді. Багато років П.Майборода співробітничав із Київською кіностудією імені Олександра Довженка, писав музику до численних кінофільмів. Автор пісень і хорів, обробок народних пісень, а також ліричних пісень. Його хорові твори, ліричні пісні, симфонічна музика були записані з хором і симфонічним оркестром Держтелерадіо і являються золотим фондом і надбанням держави.

Помер у 71-річному віці 8 липня 1989 року в Києві. Похований на Байковому кладовищі Києва (ділянка №2). Автор надгробного пам'ятника - архітектор Анатолій Чемерис, скульптор Микола Білик;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Платона Майбороди** – голосувало 120 громадян, за – 78 голосів, що складає 65,0%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Сеченова на вулицю **Платона Майбороди**.

1.1.5. Вулиця Чкалова - Чкалов Валерій Павлович (1904-1938) – радянський льотчик, комбриг (1938), Герой Радянського Союзу (1936); розробив ряд нових фігур вищого пілотажу, в 1937 р. (разом з Г.П.Байдуковим та О.В.Беляковим) здійснив перший безпосадковий переліт з Москви через Північний полюс до Портланда (США); загинув під час випробування нового типу літака.

Пропозиції: вул.Ніла Армстронга, вул.Мішо Хаджійського, вул.Леоніда Каденюка, вул.Просвіти.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Леоніда Каденюка**. Леонід Костянтінович Каденюк (28 січня 1951, Клішківці, Чернівецька область, Українська РСР - 31 січня 2018, Київ, Україна) - український льотчик-випробувач 1-го класу, генерал-майор авіації, перший і єдиний астронавт незалежної України;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Леоніда Каденюка** – голосувало 121 громадян, за – 66 голосів, що складає 54,5%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 утримався) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Чкалова на вулицю **Леоніда Каденюка**.

1.1.6. Вулиця Жуковського. Наприкінці ХІХ - на початку ХХст. Олександрівськ перетворюється на помітний торговий центр. Чотири рази на рік тут проходять ярмарки. Місце, де проводиться ярмарок у 1895 отримало назву вул.Ярмаркової перейменованої у 1902 році на вул.Жуковського (на честь поета Василя Жуковського). Ця назва зберіглася до сьогоднішніх днів.

Жуковський Василь Андрійович (1783-1852) – російський поет. Один із основоположників російського романтизму (балади «Кассандра» (1809), «Світлана» (1811), «Еолова арфа» (1814) та ін.). У 1812 р. брав участь у Вітчизняній війні. Служба при царському дворі (з 1815; з 1826 – вихователь цесаревича) дала змогу Жуковському полегшити долю декабристів, О.Пушкіна, М.Лермонтова, сприяти викупові Т.Шевченка з кріпацтва.

Пропозиції: Євгена Коновальца, Четвертого Універсалу, вул.Степана Бандери, вул.Миколи Корфа.

В результаті обговорення погоджено для перейменування вказаної вулиці надати на розгляд громадськості всі пропозиції:

вул.Степана Бандери. Степан Андрійович Бандера (01.01.1909, с.Старий Угринів, Калуський повіт, Королівство Галичини, нині Калуського району, Івано-Франківська область, Україна - 15.10.1959, Мюнхен, Баварія, ФРН) - український політичний діяч, борець за незалежність України.

Як активний діяч УВО та ОУН має законодавчо визначений статус Борець за незалежність України у ХХ сторіччі. 2010 року посмертно нагороджений званням Герой України, проте того ж року Указ Президента України про присвоєння Степанові Бандері цього звання скасовано рішенням Донецького окружного адміністративного суду. Вважається національним героєм України. 2008 року визнаний третім зі ста Великих Українців після Ярослава Мудрого та Миколи Амосова за підсумками опитування громадської думи «Великі Українці».

вул.Четвертого Універсалу. Четвертий Універсал Української Центральної ради - державно-правовий акт, універсал Української Центральної Ради, що проголошував незалежність Української Народної Республіки від Росії. Прийнятий 9 січня 1918 року в Києві.

вул. Миколи Корфа. Микола Корф (1834 – 1883 рр.) - відомий український педагог та просвітник ХІХ ст. У 1866 – 1872 роках входив до складу земської училищної ради Олександрівського повіту Катеринославської губернії. У своїй діяльності займався створенням та розбудовою у селах Катеринославщини початкових шкіл нового типу (так звані «корфівські тризимки»). Всього за його сприяння було відкрито понад 40 нових учбових закладів. М. Корф обстоював право українських дітей на навчання в початкових школах рідною їм українською мовою.

вул.Євгена Коновальца. Коновалець Євген Михайлович (14.06.1891 - 23.05.1938) - український державний, військовий та політичний діяч, полковник

армії УНР, командир Українських січових стрільців. Борець за незалежність України у XX столітті. Загинув у Роттердамі від рук радянського агента Павла Судоплатова (генерал КДБ СРСР).;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Степана Бандери** – голосувало 120 громадян, за – 38 голосів, що складає 31,7%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (2 утримались) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Жуковського на вулицю **Степана Бандери**.

1.1.7. Вулиця Пушкіна - Пушкін Олександр Сергійович (1799-1837) – російський поет, письменник, основоположник реалізму в російській літературі, своєю творчістю утвердив норми сучасної російської літературної мови, пов'язаний із рухом декабристів (1820-1824), перебував на засланні в Україні. Автор ліричної і пейзажної лірики, поем «Руслан і Людмила» (1817-1820), «Кавказький бранець», «Брати-розбійники», «Бахчисарайський фонтан»; роману у віршах «Євгеній Онегін»; трагедій «Борис Годунов», «Моцарт і Сальєрі», «Скупий рицар», історичної повісті «Капітанська дочка».

Пропозиції: вул.Натівська, вул.Захисників України, вул.Архівна, вул.Василя Симоненка.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Архівну**. Архів - установа, що здійснює приймання, опис і зберігання документів з метою використання ретроспективної документної інформації. Архів як установа або її структурний підрозділ може бути двох видів: архів, який здійснює постійне зберігання носіїв інформації, які стосуються його профілю (архів постійного зберігання), а також архів зі змінним складом документів, у якому носії інформації зберігаються протягом встановлених строків, після чого частина їх підлягає передаванню у відповідний архів для постійного зберігання. Поблизу знаходиться обласний архів (за 28 голосів, що складає 23,0%);

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Василя Симоненка**. Симоненко Василь Андрійович (08.01.1935 - 13.12.1963)-український поет і журналіст, діяч українського опору, шістидесятник. За своє коротке життя, Василь Симоненко зміг написати кілька поезій та новел, провідною темою яких є любов до рідної землі, відповідальність за її долю. Автор численних статей, театральних і літературних рецензій, трьох казок для дітей та дорослих: «Цар Плаксій і Лоскотон», «Подорож в країну Навпаки», «Казка про Дурила». Збірка «Земне тяжіння» (1964) та книга «Лебеді материнства» (1981) були видані посмертно. Лауреат Державної премії імені Тараса Шевченка (1995, посмертно) – голосувало 122 громадян, за – 49 голосів, що складає 40,2%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки дві пропозиції перейменування вулиці Пушкіна на вулицю **Василя Симоненка** або вулицю **Архівну**.

1.1.8. Вулиця Академіка Грекова - Греков Борис Дмитрович (1882-1953) – радянський історик і громадський діяч, академік АН СРСР (1935), член ряду іноземних академій. З 1937 р. – директор Інституту історії АН СРСР, одночасно (1944-1946) – директор Інституту слов'янознавства. Розробляв питання історії слов'ян, Давньої Русі, історії російського селянства, історіографії.

Пропозиції: вул.Молочанська.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Молочанську** - (поруч розташовані вулиці Василівська, Нікопольська, Оріхівська). Молочанськ - місто в Україні, адміністративний центр Молочанської міської громади Пологівського району Запорізької області. Історична назва - Гальбштадт (до 1915р.). Місто засноване у 1804р. менонітами. Впродовж 1804 – 1871 рр. був центром Молочанського менонітського округу. У першій половині ХІХ ст. основною галуззю економіки було сільське господарство. З другої половини ХІХ ст. тут почали з'являтися заводи та фабрики: броварня, оцтовий завод, гуральня, суконна та шовкомотальна фабрики, завод сільськогосподарської техніки, крохмальний завод тощо;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Молочанську**

– голосувало 111 громадян, за – 105 голосів, що складає 94,6%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Академіка Грекова на вулицю **Молочанську**.

1.1.9. Вулиця Академіка Курчатова. Курчатов Ігор Васильович (1902-1960) – російський радянський фізик, один з організаторів радянської атомної науки і техніки, академік АН СРСР (1943), тричі Герой Соціалістичної Праці (1949, 1951, 1954). Під його керівництвом споруджено перший в Європі атомний реактор (1946), створено першу радянську атомну (1949) і першу в світі термоядерну (1953) бомби, побудовано першу в світі атомну електростанцію (1954).

Пропозиції вул.Академіка Валентина Глушка.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Академіка Валентина Глушка**. Валентин Петрович Глушко (1908 – 1989 рр.) - видатний український інженер, учений у галузі ракетно-космічної техніки, засновник радянського рідинного ракетного двигунобудування, академік АН УРСР (1958р.) та АН СРСР (1958р.). Конструктор першого в світі електротермічного ракетного двигуна (1929 – 1933 рр.), перших радянських рідинних ракетних двигунів (1930 – 1931 рр.). Двигуни, створені під керівництвом В.Глушка встановлені на радянських балістичних ракетах далекої дії та на космічних ракетах. Керував створенням багатомодульної космічної станції «Мир», ракетиносія «Енергія», корабля багаторазового використання «Буран». В 1938р. був заарештований та звільнений лише у 1944 р.;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Академіка Валентина Глушка** – голосувало 116 громадян, за – 107 голосів, що складає 92,2%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Академіка Курчатова на вулицю **Академіка Валентина Глушка**.

1.1.10. Вулиця Академіка Павлова - Павлов Іван Петрович (1849-1936) – російський радянський фізіолог, професор Військово – медичної академії в Петербурзі, академік (1907), засновник найбільшої фізіологічної школи в СРСР, почесний член багатьох іноземних академій, університетів і наукових товариств. У 1904 р. удостоєний Нобелівської премії.

Пропозиції: вул.Івана Сошенка.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Івана Сошенка**. Іван Максимович Сошенко (1807 – 1876 рр.) - український митець, педагог. Один із найближчих друзів Тараса Шевченка, брав активну участь у його визволенні з кріпацтва. У 1832 – 1838 рр. навчався в Петербурзькій академії мистецтв. В 1839р. повернувся в Україну, де викладав малювання в Ніжинській, Немирівській (з 1846р.) і з 1856р. Київській гімназіях. З залишеної ним спадщини відомі альбоми начерків, колекція графіки. Низка полотен зберігається у фондах Національного художнього музею України: «Продаж сіна на Дніпрі», «Хлопчики-рибалки», «Портрет бабусі М.Чалого», «Жіночий портрет» та Національного музею Т.Шевченка;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Івана Сошенка** – голосувало 113 громадян, за – 111 голосів, що складає 98,2%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Академіка Павлова на вулицю **Івана Сошенка**.

1.1.11. Вулиця Кутузова - Кутузов Михайло Іларіонович (Голенищев-Кутузов) (1745-1813) – російський полководець, генерал-фельдмаршал (1812), учасник російсько-турецьких воєн (1768-1774, 1787-1791, 1806-1812). В 1790 р. відзначився при штурмі Ізмаїла. В 1792-1794 – надзвичайний посол у Туреччині; литовський (1799-1801); петербурзький (1801-1802); київський (1806-1807) військовий губернатор. На початку Вітчизняної війни (1812) головнокомандувач російської армії. Під час походу Наполеона I на Москву застосована полководцем тактика заманювання французької армії вглиб Росії змусила загарбників відступити – це був видатний зразок полководницького мистецтва Кутузова.

Пропозиції: вул.Марка Безручка, вул.Архітектора Василевського, вул.Михайла Максимовича.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Архітектора Василевського**. Сергій Петрович Василевський (нар. 21.03.1917 - Хотін (селище міського типу Сумського району Сумської області) - пом. 20.03.1999 - Запоріжжя). Брав участь у другій світовій війні. Нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня. Український архітектор; член Спілки архітекторів України з 1957 року. Заслужений архітектор УРСР з 1970 року. Протягом 1955-1982 років був головним архітектором міста Запоріжжя;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Марка Безручка** - український військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР, творець і один із командирів так званого «Дива на Віслі» - військової операції з відбиття наступу російсько-більшовицьких окупантів під Варшавою, яка врятувала незалежність Польщі в 1920 році

– голосувало 121 громадян, за – 49 голосів, що складає 40,5%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (2 утримались, 1 проти) підтримано пропозицію громадськості та надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Кутузова на вулицю **Марка Безручка**.

1.1.12. Вулиця Тушинська. «Тушинська» - станція на Тагансько-Краснопресненській лінії Московського метрополітену. Розташована у московському районі «Покровське-Стрешнево» між станціями «Сходненська» і «Спартак». Станція відкрита 30 грудня 1975 у складі черги «Октябрське поле» - «Планерна».

Пропозицій вул.Костя Гордієнка, вул.Пекарська.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Костя Гордієнка**. Кость (Костянтин) Гордійович Гордієнко (Головко) (нар. ? - 4 травня 1733, Кам'янська Січ, нині село Республіканець Херсонщини) - кошовий отаман Запорозької Січі, гетьман дубоссарський (з 1714 року), військовий і політичний діяч, який попри особисту неприязнь до Івана Мазепи уклав воєнний союз із Мазепою і Гетьманщиною у війні проти Петра I. Створив та очолив Кам'янську Січ. До 1728р. очолював Олешківську Січ, сподвижник та співавтор Конституції Гетьмана Війська Запорозького Городового Пилипа Орлика.

Навчався в Києво-Могилянській колегії, пізніше вступив до Війська Запорозького Низового. Був козаком Платнірівського куреня Запорозької Січі. 12 разів його обирали Кошовим Отаманом Запорозької Січі. Обіймав цю посаду з грудня 1703 до 27 травня 1706 р., а також з грудня 1707 до квітня 1709. У 1710-1728 рр. - Кошовий Отаман Кам'янської та Олешківської Січі.

Кость Гордієнко відверто виступав проти московського гніту, відкрито відстоював права й вольності Війська Запорозького перед Петром I, чим заслужив довіру та повагу Запорожців;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Костя Гордієнка** – голосувало 116 громадян, за – 107 голосів, що складає 92,2%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Тушинської на вулицю **Костя Гордієнка**.

1.1.13. Вулиця Першотравнева. Міжнародний день праці - свято, що відзначається в 143 країнах. В Україні 1 травня оголошено вихідним днем. Святкування є знаком пам'яті про робітничі протести в Чикаго, які почалися 1 травня 1886 року. Того дня сотні тисяч робітників найбільших промислових центрів США вимагали впровадження 8-годинного робочого дня.

Пропозиції: вул.Марка Безручка, вул.Віталія Шлайфера, вул.Захарія Махна, вул.В'ячеслава Харченка.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Марка Безручка** - український військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР, творець і один із командирів так званого «Дива на Віслі» - військової операції з відбиття наступу російсько-більшовицьких окупантів під Варшавою, яка врятувала незалежність Польщі в 1920 році;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Захарія Махна**. Захарій Михайлович Махно (? - 1901) - гласний Олександрівської міської думи - 1890-і рр., член Олександрівської міської управи 1889-1894 рр. Церковний староста Пилипівської церкви міста Олександрівська. Міський голова Олександрівська 1894-1901 рр. Реформатор народної освіти в м.Олександрівську. Під його керівництвом створені передумови заснування і розширення

середньої освіти в м.Олександрівську - створені жіноча прогімназія, механіко-технічне училище і т.д. Помер в 1901 році, похований в огорожі Пилипівської церкви м.Олександрівська

– голосувало 117 громадян, за – 35 голосів, що складає 29,9%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано пропозицію громадськості та надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Першотравневої на вулицю **Захарія Махна**.

1.1.14. Вулиця Вольська (більша частина). Вольськ - місто (з 1780) в Росії, муніципальне утворення зі статусом міського поселення у складі Вольського муніципального району Саратовської області.

Пропозицій вул.Івана Миколайчука, вул.Івана Чендея.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Івана Миколайчука**. Іван Васильович Миколайчук (1941 - 1987 рр.) - український кіноактор, кінорежисер, сценарист, письменник, лауреат Шевченківської премії (1988 р.). Зіграв 34 ролі в кіно, написав 9 сценаріїв та має дві режисерські роботи. Знявся у фільмах «Сон» (1964 р.), «Тіні забутих предків» (1965), «Захар Беркут» (1972 р.), «Лісова пісня» (1982 р.), «Легенда про княгиню Ольгу» (1983р.) та ін. Виступив актором, співавтором сценаріїв і співрежисером фільмів «Білий птах з чорною ознакою» (1971р., фільм одержав Гран-прі на Міжнародному кінофестивалі в Москві, 1971 р.), «Пропала грамота» (1972р.) тощо. Поставив фільми «Вавилон-XX» (1980р., співавтор сценарію, актор), «Така пізня, така тепла осінь» (1981р., співавтор сценарію);

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Івана Миколайчука** – голосувало 120 громадян, за – 92 голосів, що складає 76,7%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Вольської (більша частина) на вулицю **Івана Миколайчука**.

1.1.15. Провулок Приволзький. Вольга (староцерк.-слов. Вльга) - річка в Росії, з довжиною 3 530 км - найбільша річка в Європі. Приволжя - сільська місцевість, адміністративний центр Приволзького району Самарської області Росії.

Пропозицій провулок Гната Юри.

робочою групою підтримано перейменування на провулок **Гната Юри**. Гнат Петрович Юра (08.01.1888 (27.12.1887) - 18.01.1966) - український театральний режисер, актор театру і кіно, педагог, народний артист УРСР (1930р.), народний артист СРСР (1940р.). З 1904р. працював у аматорських та професійних театрах Львова, Києва, Вінниці, Харкова. В 1920 - 1961 рр. був художнім керівником театру ім. І.Франка (м.Київ). З 1938 по 1946 рр. працював викладачем Київського інституту театрального мистецтва ім. І.Карпенка-Карого, в 1946 - 1961 рр. - професор цього вишу. У якості режисера поставив понад 200 вистав;

громадськістю підтримано перейменування на провулок **Гната Юри** – голосувало 115 громадян, за – 112 голосів, що складає 97,4%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування провулку Привольського на провулок **Гната Юри**.

1.1.16. Вулиця Тимурівська - асоціюється з комуністичним режимом.

Пропозицій вул.Леоніда Бикова.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Леоніда Бикова**. Леонід Фёдорович Біков (нар. 12 грудня 1928, с. Знаменське (нині у складі смт.Черкаське), Слов'янський район, Артемівська округа, УРСР – пом. 11 квітня 1979, поблизу селища Димер, Київська область, УРСР) – український радянський актор, режисер і сценарист, заслужений артист УРСР (1958), заслужений артист РСФСР (1965), народний артист УРСР (1974), тощо. 2001 року в Києві відкрито пам'ятник Військовим льотчикам, зразком для скульптури якого став кінообраз Леоніда Бикова;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Леоніда Бикова** – голосувало 117 громадян, за – 98 голосів, що складає 83,8%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Тимурівської на вулицю **Леоніда Бикова**.

1.2. По протоколу №25 (всього прийняло участь в опитуванні 142-221 осіб)

1.2.1. Вулиця Адмірала Нахімова. Нахімов Павло Степанович (1802-1855) – російський флотоводець, адмірал (1855), учасник Наварінської битви (1827), російсько-турецької війни (1828-1829). Під час Кримської війни 1853-1856 рр. керував обороною м.Севастополь. П.С.Нахімов зробив значний внесок у розвиток російського військово-морського мистецтва. Помер адмірал після смертельного поранення у Севастополі.

Пропозицій: вул.Професора Анатолія Бойка.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Професора Анатолія Бойка**. Бойко Анатолій Васильович (*14 березня 1960, Запоріжжя; - 27 грудня 2010, Запоріжжя) - видатний запорізький історик. Засновник наукової школи дослідження півдня України XVIII - початку ХХст. Автор і упорядник близько 170 наукових праць. Нагороди: «За розвиток Запорізького краю» (2004р.), «Заслужений працівник освіти України» (2008р.), «За розвиток Запорізького краю» (2008р.), «За особистий внесок у розвиток міста Запоріжжя» (2010р.) та ін.;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Професора Анатолія Бойка**

– голосувало 221 громадян, за – 219 голосів, що складає 99,1%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Адмірала Нахімова на вулицю **Професора Анатолія Бойка**.

1.2.2. Вулиця Гастелло. Гастелло Микола Францович (1907-1941) – радянський військовий льотчик, капітан, Герой Радянського Союзу (1941, посмертно). При бомбардуванні колони німецько-фашистських військ 26 червня, літак Гастелло був підбитий, а він сам, спрямувавши охоплений полум'ям літак на скупчення ворожої бойової техніки, героїчно загинув.

Пропозиції: вул.Михайла Скиби, вул.Івана Огієнка.

робочою групою в результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Михайла Скиби**. Михайло Скиба (* д/н - після 1633) - український військовий діяч, кошовий отаман Запорізької Січі у 1618-1619 роках;

вулицю **Івана Огієнка**. Іван Огієнко (1882–1972), історик і письменник, мовознавець, видавець, педагог, громадський, політичний і церковний діяч, співзасновник Українського народного (1917) та Українського державного (1918) університетів у Києві, фундатор і перший ректор Кам'янець-Подільського державного українського університету (1918), один із активних діячів УАН, мережі національних вищих навчальних закладів, міністр народної освіти УНР (1919), міністр сповідань, головноуповноважений міністр УНР (1919-1920), професор теологічного факультету Варшавського університету (1926-1932), єпископ, архієпископ, митрополит Холмський і Підляський (1940-1944). З 1947 – у Вінніпезі (Канада), першоієрарх Української греко-православної церкви в Канаді (1951-1972);

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Івана Огієнка** – голосувало 168 громадян, за – 94 голосів, що складає 56,0%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Гастелло на вулицю **Івана Огієнка**.

1.2.3. Вулиця Зелінського. Зелінський Микола Дмитрович (1861-1953) - радянський хімік-органік, академік АН СРСР (з1929), один із основоположників учення про органічний каталіз. Заслужений діяч науки (з1926); Герой Соціалістичної Праці (1945); тричі удостоєний Державної премії СРСР (1942, 1946, 1948).

Пропозиції: вул.Архітектора Сергія Василевського, вул.Миколи Демочані.

робочою групою в результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Архітектора Сергія Василевського**. Сергій Петрович Василевський (нар. 21.03.1917 - Хотінь (селище міського типу Сумського району Сумської області) - пом. 20.03.1999 - Запоріжжя). Брав участь у другій світовій війні. Нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня. Український архітектор; член Співки архітекторів України з 1957 року. Заслужений архітектор УРСР з 1970 року. Протягом 1955-1982 років був головним архітектором міста Запоріжжя;

вулицю **Миколи Демочані**. Демочані Микола Миколайович (05.12.1841 – 26.02.1914) – народився в Харкові, управитель Олександрівської земської управи з 1865 по 1870, гласний Олександрівської міської думи, член Олександрівської міської управи (1872-1874). Міський голова Олександрівська

1874-1880, засновник Олександрівського міського громадського банку. За його ініціативи створено міський сад (1874), з'явилась Привозна площа та ін.;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Архітектора Сергія Василевського**

– голосувало 221 громадян, за – 219 голосів, що складає 99,1%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (3 утримались) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Зелінського на вулицю **Архітектора Сергія Василевського**.

1.2.4. Вулиця Багратіона. Багратіон Петро Іванович (1765-1812) - російський полководець, герой Вітчизняної війни 1812р. Учасник російсько-турецьких воєн 1787-1791, 1806-1816; Польської кампанії 1793-1794; Суворовських походів, кампанії 1805-1807; російсько-шведської війни 1808-1809. В Бородинській битві (1812) полководець командував лівим флангом російської армії на Семеновських флешах, куди Наполеон I спрямував свій головний удар. Багратіон організував героїчну оборону укріплень. У цьому бою було його було смертельно поранено.

Пропозиції: провулок Ранковий.

робочою групою підтримано перейменування типу (відповідно до технічних показників) та назви вказаного урбаноніму, а саме на **провулок Ранковий**. Ранок - частина доби після ночі - початок дня, перші його години. У кожній географічній зоні, кліматичному поясі та в кожен сезон ранок характеризується певним набором параметрів;

громадськістю підтримано перейменування на **провулок Ранковий**

– голосувало 151 громадян, за – 140 голосів, що складає 92,7%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Багратіона на **провулок Ранковий**.

1.2.5. Вулиця Бестужева. Олексій Петрович Бестужев-Рюмін (нар. 22 травня (1 червня) 1693 - 10 (21) квітня 1768) - російський державний діяч і дипломат, генерал-фельдмаршал, канцлер Російської імперії за Єлизавети Петрівни, граф (з 1742).

Пропозиції: вул.Червоної рути.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Червоної рути** - українська пісня, яка стала однією з найвідоміших українських пісень у світі. Автор - Володимир Івасюк написав її в 1970 році під час навчання в Чернівецькому медичному інституті;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Червоної рути**

– голосувало 163 громадян, за – 157 голосів, що складає 96,3%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Бестужева на вулицю **Червоної рути**.

1.2.6. Вулиця Булавина. Булавін Кіндрат Опанасович (бл. 1660-1708) – керівник масового антифеодального селянсько-козацького виступу в Росії та Україні. Походив з донських козаків. Не раз обирався похідним отаманом під час

спільних походів донських козаків і запорожців проти кримських татар. У жовтні 1707р. очолив повстання селян і козаків. Після поразок основних сил повстанців під Гором (нині м.Слов'янськ, Донецька обл.) і Азовом загоном під проводом Булавіна відступили до Черкаська. Там його вбила старшина (за офіційною версією Булавін застрелився).

Пропозиції: вул.Куренева, вул.Вертепна.

робочою групою в результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Куреневу**. Курінь - у 16-18 ст. військово-адміністративна одиниця Запорізької Січі, що складалася з кількох сот козаків. Назви куренів походили від своїх отаманів-засновників або від міст, звідки вийшли перші запорожці. У власності куренів знаходилися рибальські промисли, землі для полювання, толоки для випасу худоби, комори, шинки, господарські будівлі, лавки та будки на січовому базарі, човни тощо. Курені отримували належну козакам частку грошового і хлібного жалування, податків та інших прибутків Коша. Козаки одного куреня перебуваючи на Січі, спільно харчувалися та жили, а в курінних скарбничках зберігали своє майно;

вулицю **Вертепну**. Вертеп - обрядове різдвяне дійство з піснями-колядками, жартами, короткими виставами, яке влаштовували мандрівні музиканти й актори. Вертепом називали театр, в якому вистави розігрувалися ляльками на паличках (маріонетками) у великій дерев'яній дво- або триповерховій скриньці.

Український вертеп відомий з 17 століття. Вертеп поширений в основному в Україні, в барокову добу (XVII-XVIII століття) і мав численні регіональні варіанти. Світська частина вистави поклала початок української комедії XIX століття;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Куреневу** – голосувало 158 громадян, за – 99 голосів, що складає 62,7%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Булавіна на вулицю **Куреневу**.

1.2.7. Вулиця Бурденка. Бурденко Микола Нілович (1876-1946) – російський радянський нейрохірург, професор Московського медичного інституту, академік АН СРСР (1939), дійсний член АМН СРСР (1944), перший президент АМН СРСР (1944-1946), генерал-полковник медичної служби. Герой Соціалістичної Праці (1943), один з основоположників нейрохірургії, особливу увагу приділяв організації військово-медичної справи.

Пропозиції: вул.Лук'яна Чорнинського, вул.Ольги Джигурди.

робочою групою в результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Лук'яна Чорнинського** - Лук'ян Чорнинський український військовий і державний діяч, «гетьман козацький» (1578р.) та Гетьман Війська Запорозького (1586р.);

вулицю **Ольги Джигурди** - Ольга Петрівна Джигурда (нар. 7 грудня 1901 у селі Печеніги Печенізької волості Вовчанського повіту Харківської губернії Російської імперії (тепер - село Чугуївського району Харківської області

України) в сім'ї земського лікаря. - пом. 10 грудня 1986) - українська лікарка, письменниця, Заслужена лікарка Української РСР, Почесна громадянка міста Запоріжжя.

У 1934 році переїхала до Запоріжжя. Працювала дільничим лікарем-фтизіатром протитуберкульозного диспансеру. Із 1941 по 1949 рік служила лікаркою на Чорноморському флоті. Зокрема, із листопада 1941 року по червень 1942 року - служила лікарем на транспортному кораблі «Абхазія», який возив захисникам Севастополя боєприпаси, а на зворотному шляху вивозив поранених. 10 червня 1942 року підбита «Абхазія» почала тонути - Джигурда разом із командою виносила поранених в підземний шпиталь Інкермана і однією з останніх залишила корабель. Учасниця оборони Миколаєва, Севастополя, Кубані, Кавказу. Нагороджена орденом Вітчизняної війни II ступеня, орденом Трудового Червоного Прапора і шістьма медалями (зокрема, медалями «За оборону Севастополя» і «За оборону Кавказу»).

Із 1944 року, після визволення Севастополя від гітлерівців, і до 1949 року працювала у головному госпіталі Чорноморського флоту імені Пирогова, що був закладений в Севастополі. Закінчила військову службу на посаді хірурга госпіталю у званні майора медичної служби. Після служби на флоті повернулася до Запоріжжя. Знову працювала дільничим лікарем-фтизіатром міського протитуберкульозного диспансеру.

У 1967 році отримала звання Заслужений лікар Української РСР. Цього ж року стала членкинею Спілки письменників України. У 1970 році отримала звання Почесний громадянин міста Запоріжжя.

Похована у Запоріжжі, на Капустяному кладовищі;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Ольги Джигурди** – голосувало 156 громадян, за – 83 голосів, що складає 53,2%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Бурденка на вулицю **Ольги Джигурди**.

1.2.8. Вулиця Гладкова. Гладков Федір Васильович (1883-1958) – російський радянський письменник, учасник революційного руху в Росії. Друкуватися почав 1900 р. (оповідання «До світла»). Потім були: роман «Цемент» (1925), серія нарисів «Листи про Дніпробуд» (1931) та роман «Енергія» (1933-1939) присвячені подвигу будівників Дніпрогесу.

Пропозиції: вул.Професорки Тетяни Денисової.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Професорки Тетяни Денисової**. Тетяна Андріївна Денисова (10.03.1956 – 07.01.2021 смт.Кушугум Запорізької області). Видатний вчений у галузі фундаментальних проблем кримінального права, кримінології та кримінально-виконавчого права. З 1975 по 1999 р. проходила службу в органах внутрішніх справ.

У 1996 р. вона захищає кандидатську дисертацію. Після виходу у відставку перейшла на викладацьку роботу, одночасно продовжуючи науково-дослідницьку діяльність. У 1999-2003р.р. - доцент, завідувач кафедри кримінального права та правосуддя, декан юридичного факультету Запорізького державного університету. Була проректором з науково-педагогічної роботи Класичного приватного університету - директором

Інституту права імені Володимира Сташиса. У 2005р. Тетяні Андріївни за ємку та кропітку наукову роботу присвоєно вчене звання професора. За сумлінну працю, видатні наукові досягнення, громадську діяльність мала низку відомчих нагород, а також Указом Президента України Т.А. Денисовій у 2006 р. присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України»;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Професорки Тетяни Денисової**

– голосувало 139 громадян, за – 108 голосів, що складає 77,7%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Гладкова на вулицю **Професорки Тетяни Денисової**.

1.2.9. Вулиця Сурікова. Суріков [Суриков] Василь Іванович (1848-1916) – російський живописець, передвижник, автор монументальних полотен, серед творів – «Ранок стрілецької страти» (1881), «Меншиков у Березові» (1883), «Бояриня Морозова» (1887), «Степан Разін» (1907) та ін.

Пропозиції: вул.Архипа Куїнджі, вул.Зборівська.

робочою групою в результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Архипа Куїнджі**. Архип Іванович Куїнджі, (15(27) січня 1841, Карасівка, нині частина Маріуполя, – 11(24) липня 1910, Петербург) – український живописець-пейзажист і педагог грецького походження з північного Приазов'я. Автор відомої картини «Місячна ніч на Дніпрі» (1880);

вулицю **Зборівську**. Збірів - місто на заході Тернопільського району Тернопільської області, значний історико-культурний центр. Перші писемні згадки про населений пункт належать до 15 ст., хоча нинішню назву тоді не використовували. За переказами, у добу Галицько - Волинської держави на місці Зборова було засноване у 1166р. поселення («град») Верхостав. На околиці міста виявлено стоянку пізнього палеоліту. Також місто відоме своєю активною молоддю;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Архипа Куїнджі**

– голосувало 168 громадян, за – 124 голосів, що складає 73,8%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 утримався) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Сурікова на вулицю **Архипа Куїнджі**.

1.2.10. Провулок Сурікова. Суріков [Суриков] Василь Іванович (1848-1916) – російський живописець, передвижник, автор монументальних полотен, серед творів – «Ранок стрілецької страти» (1881), «Меншиков у Березові» (1883), «Бояриня Морозова» (1887), «Степан Разін» (1907) та ін.

Пропозиції: пров.Квітки Цісик.

робочою групою підтримано перейменування на провулок **Квітки Цісик**. Американська співачка українського походження, популярна виконавиця рекламних джинглів у США, оперна та блюзова співачка, виконавиця українських народних і популярних пісень. Пісня «You Light Up My Life», яку вона виконала для однойменного фільму, отримала 1978 року «Оскар» і «Золотий глобус» у категорії «Найкраща пісня до фільму», а також номінувалася на нагороду «Греммі» в категорії «Пісня року»;

громадськістю підтримано перейменування на провулок **Квітки Цісик** – голосувало 147 громадян, за – 136 голосів, що складає 92,5%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 утримався) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування провулку Сурікова на провулок **Квітки Цісик**.

1.2.11. Вулиця Сусаніна. Сусанін Іван Йосипович (р.н. невід. - 1613) – герой визвольної боротьби російського народу проти польських інтервентів початку XVII ст.

Пропозиції: вул.Голди Меїр.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Голди Меїр** - Ізраїльська політична та державна діячка. Одна з засновників держави Ізраїль, 4-й прем'єр-міністр Ізраїлю (1969-1974). Міністр внутрішніх справ (1970), міністр закордонних справ (1956-1966), міністр праці та соціального забезпечення (1949-1956). Народилася в м.Києві в родині Мойше-Іцхока (працював теслею) і Блюми Мабовичів;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Голди Меїр** – голосувало 144 громадян, за – 113 голосів, що складає 78,5%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 утримався, 1 проти) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Сусаніна на вулицю **Голди Меїр**.

1.2.12. Вулиця Адмірала Ушакова. Ушаков Федір Федорович (1744-1817) - російський флотоводець, адмірал (1799). Учасник російсько-турецьких воєн 1768-1774, 1787-1791. Ушаков розробив і застосував тактику маневру, нові форми морського бою, вміло координував дії флоту з сухопутними військами.

Пропозиції: вул.Анатолія Солов'яненка.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Анатолія Солов'яненка** - Солов'яненко Анатолій Борисович (25 вересня 1932, Сталіно (нині Донецьк) - 29 липня 1999, Козин, Україна) - всесвітньо відомий український співак (лірико-драматичний тенор) та громадський діяч, народний артист УРСР (1970), народний артист СРСР (1975), лауреат Ленінської премії (1980) та національної премії України імені Тараса Шевченка (1997), Герой України (2008, посмертно), відзнака Президента України «Національна легенда України» (2022, посмертно);

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Анатолія Солов'яненка**

– голосувало 157 громадян, за – 152 голосів, що складає 96,8%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Адмірала Ушакова на вулицю **Анатолія Солов'яненка**.

1.2.13. Вулиця Глазунова. Глазунов Олександр Костянтинович (1865-1936) – російський композитор, диригент, педагог, музично-громадський діяч, народний артист Республіки (1922), видатний представник російського симфонізму, автор 8 симфоній, симфонічних поем (у т.ч. «Стенька Разін», 1885), фантазій, сюїт, 3 балетів (зокрема, «Раймонда», 1897), камерно-інструментальних і вокальних творів.

Пропозиції: вул.Павла Глазового.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Павла Глазового** - Павло Прокопович Глазовий (30 серпня 1922, Новоскелюватка, Казанківський район, Миколаївська область - 29 жовтня 2004, Київ, Україна) - український поет-гуморист і сатирик. Автор поеми «Слався, Вітчизно моя!», 13 книжок сатири та гумору, 8 книжок для дітей. Заслужений діяч мистецтв України;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Павла Глазового** – голосувало 160 громадян, за – 150 голосів, що складає 93,8%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Глазунова на вулицю **Павла Глазового**.

1.2.14. Провулок Невельського. Невельської (Невельський) Геннадій Іванович (1813-1876) – російський мореплавець, дослідник Далекого Сходу, адмірал (1874).

Пропозиції: пров.Осавульський, пров.Попільнянський.

робочою групою підтримано перейменування на провулок **Осавульський** - Осавул - виборна службова особа, яка обіймала одну з адміністративних посад в Україні в XVI-XVIII століттях. Були осавули генеральні, полкові, сотенні;

громадськістю підтримано перейменування на провулок **Осавульський** – голосувало 153 громадян, за – 127 голосів, що складає 83,0%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування провулку Невельського на провулок **Осавульський**.

1.2.15. Вулиця Академіка Карпинського. Карпинський Олександр Петрович (1846-1936) – радянський геолог, засновник вітчизняної школи геологів, академік (1889), перший президент АН СРСР (1917-1936), академік АН СРСР (1925). Запропоновану Карпинським систему умовних знаків для геологічних карт було прийнято на Міжнародному геологічному конгресі (1881). За сукупність робіт Карпинському присуджено Костянтинівську медаль Російського географічного товариства (1892) і премію ім.Кюв'є АН Франції (1922)

Пропозиції: вул.Енергодарська, вул.Федора Піроцького.

робочою групою підтримано надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Енергодарську**. На честь міста Енергодар - місто в Україні, у Василівському районі Запорізької області. Розташоване на лівому березі Каховського водосховища Дніпра;

вулицю **Федора Піроцького**. Фédір Аполлонович Піроцький (нар. 17 лютого (1 березня) 1845, Сенча, Полтавська губернія, Російська імперія - пом. 28 лютого (12 березня) 1898, Олешки, Херсонська губернія, Російська імперія) - український інженер, винахідник першого у світі трамваю на електричній тязі;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Енергодарську** – голосувало 156 громадян, за – 97 голосів, що складає 62,8%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Академіка Карпинського на вулицю **Енергодарську**.

1.2.16. Вулиця Арбузова. Арбузов Олексій Миколайович (1908 – 1986) російський радянський драматург. Друкуватися почав з 1930 р. Основна тема творчості – духовні пошуки молоді, формування гармонійної людської особистості. П'єси: «Далека дорога» (1935), «Таня» (1939), «Місто на світанку» (1941), «Роки блукань» (1954) та ін.

Пропозиції: вул.Віктора Ляшенка.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Віктора Ляшенка** - Ляшенко Віктор Опанасович (? – 1893р.) - міський голова м.Олександрівська (1886-1891), церковний староста Покровського храму м.Олександрівська. Почесний громадянин Олександрівська;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Віктора Ляшенка** – голосувало 142 громадян, за – 132 голосів, що складає 93,0%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одностайно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Арбузова на вулицю **Віктора Ляшенка**.

1.2.17. Вулиця Белінського. Белінський Віссаріон Григорович (1811-1848) – російський революціонер - демократ, літературний критик і публіцист, очолював літературно-критичний відділ журналу «Отечественные записки» та журнал «Современник». В 1846р. кілька місяців подорожував по Україні, відвідав Харків, Миколаїв, Херсон, Одесу, побував у Криму. Філософські суспільні погляди Белінського лягли в основу ідеології російських і українських революціонерів-демократів.

Пропозиції: вул.Митрополита Шептицького, вул.Євгена Петрушевича.

робочою групою підтримано надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Митрополита Шептицького**. Граф Андрій Шептицький ЧСВВ (у хрещенні Роман Марія Александер; 29 липня 1865 - 1 листопада 1944) - предстоятель Української греко-католицької церкви, митрополит Галицький, архієпископ Львівський (1901-1944). Єпископ Станиславівський (1899-1900). Доктор права (1888) і богослов'я (1894); меценат. Один із найвидатніших провідників української церкви й національного руху першої половини ХХ ст. Представник шляхетного та графського роду Шептицьких.

Під час Першої світової війни заарештований російськими військами (1914), вивезений до Росії (1914-1917). Повернувшись до Львова, став одним зі співзасновників ЗУНР (1918). Інтернований польською владою на Святоюрській горі (1919). Від 1955 року триває процес беатифікації. Праведник народів світу (2008);

вулицю **Євгена Петрушевича**. Євгєн Омелянович Петрушевич (3 червня 1863, Буськ, Королівство Галичини та Володимирії, Австрійська імперія, нині Львівської області, Україна - 29 серпня 1940, Гермсдорд, Берлін, Третій Рейх) - український громадсько-політичний діяч, правник, доктор цивільного і церковного права (1891), Президент і Уповноважений Диктатор (верховний військово-політичний зверхник під час війни) Західноукраїнської Народної Республіки (ЗУНР), голова Української Національної Ради ЗУНР (1918-1919);

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Митрополита Шептицького**

– голосувало 155 громадян, за – 118 голосів, що складає 76,1%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногolosно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Белінського на вулицю **Митрополита Шептицького**.

1.2.18. Вулиця Дежньова. Дежньов (Дежнев) Семен Іванович (бл.1605-1673) – російський землепроходець і мореплавець. В 1640-1642 брав участь у поході на ріки Яну та Індірку. В 1648р. разом з торгово-промисловою експедицією вперше обігнув Чукотський півострів протокою між Азією й Америкою, досяг крайньої східної точки Азії й фактично відкрив Берінгову протоку.

Пропозиції: вул.Успенська, вул.Олександра Чеховича.

робочою групою підтримано надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Успенську**. Успіння Пресвятої Богородиці, згідно з традицією Східної Церкви, належить до переліку дванадцяти найбільших свят церковного року. Літургійний культ Богородиці особливо розвинувся після Третього Вселенського собору в Ефесі (431р.). Тоді свято Успіння мало назву «Свято Марії-Богоматері». Свою нинішню назву воно отримало у VIст. Імператор Маврикій (582-602) наказав святкувати Успіння по всій візантійській імперії. На заході традицію святкування запровадив папа Сергій I (687-701).

В Україні празник Успіння Пресвятої Богородиці отримав особливе вшанування. Так, головні монастирі-лаври Українських Церков - православні Києво-Печерська, Почаївська та греко-католицька Унівська присвячені цьому святу;

вулицю **Олександра Чеховича**. Олександр Чехович - український військовий юрист. Генерал-хорунжий УНР. Від 1 січня 1918 року - товариш начальника головної військово-судової управи Військового міністерства Української Народної Республіки. Від 10 березня 1918 року - старший військовий слідчий, а від 20 квітня 1918 року- голова Київського вищого військового суду. Від 14 червня 1919 року - начальник законодавчого відділу Військового міністерства УНР, а від 7 червня 1920 року - помічник начальника Головної військово-судової управи й головного військового прокурора УНР. Від лютого 1921 року - начальник Головної військово-судової управи військового міністерства, водночас Головний військовий прокурор УНР;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Успенську**

– голосувало 156 громадян, за – 102 голосів, що складає 65,4%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногolosно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Дежньова на вулицю **Успенську**.

1.2.19. Вулиця Дороніна. Доронін Іван Васильович (1903-1951) – радянський льотчик, полковник, один з перших Героїв Радянського Союзу (1934). Учасник врятування членів екіпажу пароплава «Челюскін» (1934).

Пропозиції: вул.Варненська, вул.Хана Аспаруха, вул.Георгія Горшкова.

робочою групою підтримано надати на розгляд громадськості всі пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулиця **Варненська**. Варна - третє за величиною місто Болгарії (після Софії та Пловдива), розташоване на узбережжі Чорного моря. Самі болгари часто називають її «Приморською» або «літньою столицею» країни. Варна - центр курортного регіону, великий морський порт, а також база болгарського військового і торгового флоту. Це одне з найдинамічніших і молодіжних міст Болгарії, яке наповнюється кипучою енергією в літній період. Варна - це різноманітність музеїв, галерей і цікавих пам'яток, а також висока концентрація барів, ресторанів і нічних клубів;

вулиця **Хана Аспаруха**. Аспарух (близько 644 - 701) - каган оногурів, протоболгарський хан, третій син Кубрата, володаря групи племен, що мешкали на землях сучасної України. Згадується в «Іменнику болгарських каганів».

Після перемоги над візантійськими військами імператора Костянтина IV Погоната (680) заснував на землях, заселених слов'янами, першу болгарську державу (Перше Болгарське царство, 681-1018), визнану тоді ж Візантією. За велінням хана Аспаруха збудовано столицю нової болгарської держави - місто Плиска. З іменем хана Аспаруха останнім часом деякі дослідники пов'язують т.зв. «Кічкаський скарб», (відоміший як «Вознесенський скарб») знайдений 1930 року в околицях м.Запоріжжя під час археологічних досліджень. Інші вважають, що цей комплекс - поминальний храм на честь одного з каганів Хазарії. Інша версія - місце загибелі князя Святослава, пам'ятник якому уже поставлено на Вознесенці;

вулиця **Георгія Горшкова**. Горшков Георгій Георгійович (1881 - 1919)- український військовий діяч, Командувач військової авіації Української Народної Республіки та Української Держави. Розстріляний більшовиками у місті Одесі. Борець за незалежність України у ХХ ст.;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Георгія Горшкова** – голосувало 158 громадян, за – 69 голосів, що складає 43,7%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 проти) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Дороніна на вулицю **Георгія Горшкова**.

1.2.20. Провулок Глінки. Глінка (Глинка) Михайло Іванович (1804-1857) – видатний композитор, родоначальник російської класичної музики. Найвідоміші опери «Іван Сусанін», «Руслан і Людмила». Заклав основи російського симфонізму. Перший класик російського романсу «Грузинська пісня» на вірші Пушкіна, «Скажи, навіщо» (сл. Голіцина), «Гори, гори, моя зоря» (сл. Дельвіга). Композитор добре знав Україну, її культуру. Був на Харківщині, Полтавщині, Чернігівщині, Київщині.

Пропозиції: пров.Керамічний, пров.Бабицького.

робочою групою підтримано надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаного провулку на:

провулок **Керамічний**. Кераміка - неорганічні, неметалічні тверді вироби, вироблені дією тепла з подальшим охолодженням. Керамічними називають вироби та матеріали, що одержуються внаслідок спікання глин і їхніх сумішей з мінеральними додатками, а також оксидів і їхніх сполук. Кераміка з'явилася в епоху неоліту;

провулок **Бабицького**. Бабицький Мордух Захарович - власник цегельного заводу на Слободці в м.Олександрівську. За його сприянням були впорядковані вулиці та квартали передмістя Слободка, Глина з залишків Олександрівської фортеці була направлена на будівельні потреби потреби міського господарства та містян. Бабицьким була також впорядкована територія навколо заводу (р-н вул.Казачої, вул.Глиноцементної. р-н балки Мокра Московка;

громадськістю підтримано перейменування на провулок **Керамічний** – голосувало 152 громадян, за – 76 голосів, що складає 50,0%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 утримався) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування провулку Глінки на провулок **Керамічний**.

1.2.21. Вулиця Гончарова. Гончаров Іван Олександрович (1812-1891) – російський письменник. Написав три романи з життя Росії 40-60 рр. «Звичайна історія» (1847) – один з перших реалістичних творів російської літератури; «Обломов» (1859), де зображено глибоку кризу феодально-кріпосницького ладу, «Обрив» (1869), в якому правдиво відтворив картини життя російської дореформеної провінції. З жовтня 1852р. по серпень 1854р., як секретар адмірала Є.В.Путятіна, брав участь в експедиції на військовому фрегаті «Паллада». Враження від подорожей відобразив у книзі «Фрегат Паллада» (1858).

Пропозиції: вул.Захарія Махна, вул.Лисичанська.

робочою групою підтримано надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Захарія Махна**. Захарій Михайлович Махно (? - 1901) - гласний Олександрівської міської думи - 1890-і рр., член Олександрівської міської управи 1889-1894 рр. Церковний староста Пилипівської церкви міста Олександрівська. Міський голова Олександрівська 1894-1901 рр. Реформатор народної освіти в м.Олександрівську. Під його керівництвом створені передумови заснування і розширення середньої освіти в м.Олександрівську - створені жіноча прогімназія, механіко-технічне училище і т.д. Помер в 1901 році, похований в огорожі Пилипівської церкви м.Олександрівська;

вулицю **Лисичанську**. Місто Лисичанськ адміністративний центр Лисичанської міської громади в Сєверодонецькому районі Луганської області, одне з найдавніших міст на Сході України. Входить до складу Лисичансько-Сєверодонецької агломерації. Має залізничну станцію «Лисичанськ» на лінії Куп'янськ-Вузловий-Попасна;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю Захарія Махна, але в зв'язку з тим, що дана назва вже застосована для перейменування вулиці Першотравневої, пропонується назва з розривом при голосуванні у 7 голосів – вулиця **Лисичанська**

– голосувало 158 громадян, за – 70 голосів, що складає 44,3%.

Вирішили: після обговорення робочою групою (1 утримався) підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Гончарова на вулицю **Лисичанську**.

1.2.22. Вулиця Крилова. Крилов Іван Андрійович (1768/1769-1844) – російський письменник, байкар, журналіст. 1798-1800 жив у с.Козацьке на Черкащині. Писав комедії і трагедії, створив понад 200 гострих, яскравих, сатиричних байок.

Пропозиції: вул.Еміліяна Ковча, вул.Олени Пчілки.

робочою групою підтримано надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Омеляна Ковча**. Священик, який під час Другої світової війни рятував євреїв від знищення (хрестив їх і видавав метрики про хрещення, попри заборону окупаційною владою). За це його самого кинули до німецького концентраційного табору Майданек, де він і помер. У 1999р. Єврейська рада України удостоїла його званням «Праведник України», а папа Павло II беатифікував його. Церква вшановує літургійну пам'ять блаженного священномученика Омеляна Ковча;

вулицю **Олени Пчілки**. Олена Петрівна Косач (17.06.1849-04.10.1930 справжнє ім'я Ольга Петрівна Косач, мати Лесі Українки), українська письменниця, меценатка, перекладачка, етнографка, фольклористка, публіцистка, громадська діячка, член-кореспондентка Всеукраїнської академії наук (1925). Борчиня за розвиток української мови та культури;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Олени Пчілки** – голосувало 163 громадян, за – 120 голосів, що складає 73,6%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногolosно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Крилова на вулицю **Олени Пчілки**.

1.2.23. Вулиця Пестеля. Пестель Павло Іванович (1793-1826) – декабрист, полковник, засновник і директор Південного товариства декабристів, тривалий час служив в Україні. Страчений у Петербурзі разом з іншими чотирма керівниками декабристів.

Пропозиції: вул.Михайла Білінського.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Михайла Білінського**. Михайло Іванович Білінський (також Білінський, 12 липня 1883, Драбове-Барятинське - 17 листопада 1921) - український військовий діяч, контр-адмірал УНР. Наприкінці 1917 р.- один з організаторів українського морського міністерства. Міністр морських справ УНР. Міністр внутрішніх справ УНР. Організатор та командир Дивізії морської піхоти Директорії УНР (1919-1921). Загинув у бою під час Другого зимового походу. Ім'я Адмірала Білінського присвоєно 36-й окремій бригаді морської піхоти Командування морської піхоти Військово-Морських Сил Збройних Сил України;

громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Михайла Білінського**

– голосувало 147 громадян, за – 136 голосів, що складає 92,5%.

Вирішили: після обговорення робочою групою одногolosно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію перейменування вулиці Пестеля на вулицю **Михайла Білінського**.

1.2.24. Вулиця Тамбовська. Тамбóв - місто в Російській Федерації, адміністративний центр Тамбовської області.

Пропозиції: вул.Янчекрацька, вул.Степногірська, вул.Автогаражна, вул.Токмацька.

робочою групою підтримано перейменування на вулицю **Токмацьку**. Токмак (до 1962 - Великий Токмак) - місто в Україні, адміністративний центр Токмацької міської громади Пологівського району Запорізької області. Колишній центр Мелітопольського повіту Таврійської губернії, до 17 липня 2020 року - адміністративний центр ліквідованого Токмацького району.

Території навколо теперішнього Токмаку були заселені ще з доби неоліту. Про це свідчать розкопки декількох поселень та курганів поблизу міста, де знайдені поховання епохи бронзи (III-I тисячоріччя до н. е.), скіфів (IV ст. до н.е.), сарматів (III-II століть до н.е.) і кочівників (X-XII століть до н.е.).

Інтенсивне заселення краю почалося після 1791 року, коли на березі річки Токмак поселилося кілька родин нащадків запорозьких козаків і державних селян з Полтавщини. Токмак швидко зростав, цьому сприяв торговельний шлях, який проходив через місто Токмак - Старий чумацький шлях. Поселення одержало назву Великий Токмак від назви річки (біля неї серед буйного різнотрав'я у свій час татари випасали коней; звідси й татарська назва річки - Токмак - ситий, нагодований);

більшістю голосів 46,4% громадськістю підтримано перейменування на вулицю **Токмацьку**.

Вирішили: після обговорення робочою групою одноголосно підтримано надання на розгляд робочій групі з питань міської топоніміки пропозицію впорядкування двох вулиць, а саме:

1. об'єднати два відрізки вулиці Промислової і частину вулиці Тамбовської в єдиний урбанонім – вулиця Промислова;
2. перейменувати другу частину вулиці Тамбовської на вулицю **Токмацьку**.

Друге питання порядку денного.

Розгляд назв урбанонімів від власних імен, що підлягають перейменуванню

2.1. Вулиця Костянтина Заслонова. Заслонов Костянтин Сергійович (1909-1942) – учасник партизанського руху в Білорусії під час Великої Вітчизняної війни 1941-1945 рр., Герой Радянського Союзу (1943). Загинув у бою проти карателів.

Пропозиції: вул.Софії Русової, вул.Братів Монгольф'є.

В результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Софії Русової**. Софія Фёдорівна Русова (уроджена Ліндфорс; 18 лютого 1856, Олешня, Чернігівська губернія - 5 лютого 1940, Прага) - український педагог, прозова письменниця, літературознавиця та громадська діячка, одна з піонерок українського фемінізму. Відстоювала право навчання українською мовою за часів Російської імперії;

вулицю **Братів Монгольф'є**. Брати Жозеф Мішель Монгольф'є (26 серпня 1740 - 26 червня 1810) та Жак-Етьєнн Монгольф'є (7 січня 1745 - 2 серпня 1799) вважаються винахідниками «монгольф'єрів» - аеростатів. Перша публічна

демонстрація польоту безпілотної повітряної кулі з оболонкою з грубого лляного полотна, обклеєного папером, відбулася 5 червня 1783 в Анноне; апарат досяг висоти близько 1800 м. У другий політ, що відбувся 19 жовтня 1783, аеростат відправився з «екіпажем» - бараном, півнем і качкою. 21 листопада 1783 аеростат з екіпажем з двох чоловік пролетів над Парижем; це був перший в історії політ людини на літальному апараті.

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -0.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості перейменування вулиці Костянтина Заслонова на вулицю **Софії Русової** або **Братів Монгольф'є**.

2.2. Вулиця Полетаєва. Полетаєв [Полетаев] Федір Андріянович (партиз. псевд. Поетан) (1909-1945) – воїн Радянської Армії, учасник Великої Вітчизняної війни 1941-1945 і Руху Опору в Італії під час 2-ої світової війни, Герой Радянського Союзу (1962). З 1944 р. боровся проти німецьких фашистів у складі 3-ї гарібальдійської партизанської дивізії «Пінан Чікєро». Удостоєний найвищої нагороди Італії – Золотої медалі за військову доблесть (1947), а також медалі Гарібальді.

Пропозиції: вул.Розкішна, вул.Василя Шаровського.

В результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Розкішну**. Розкіш - зовнішня пишність; надмірність в задоволенні життєвих потреб; це коли тебе оточують люди, з якими тобі дійсно комфортно. Ти не боїшся перед ними демонструвати справжнє «Я», почуття та емоції. Невимушена атмосфера, легке спілкування, без осуду та критики;

вулицю **Василя Шаровського**. Василь Михайлович Шаровський (1891 - 1938 рр.) - учасник українського революційного руху. Народився в с.Гуляйполе, Олександрівський повіт, Катеринославська губернія в селянській родині. На царській службі - старший фейерверкер. 07.08.1917 - 31.03.1918 - член Української Центральної Ради 3-го складу та Всеукраїнської ради селянських депутатів. У 1919 - командир артилерії 3-ої бригади Задніпровської стрілецької дивізії. 1920-1921 - інспектор артилерії Революційної повстанської армії України (махновців). У квітні 1921 - амністований. Проживав і працював у Гуляйполі. Двічі заарештовувався за контрреволюційну діяльність. Пізніше працював учителем у Дніпропетровську. 16 лютого 1938 р. заарештований трійкою Управління НКВС у Дніпропетровській області. Звинувачений у керівництві «контрреволюційної анархо-махновської організації» та підготовці збройного повстання. Розстріляний 25 квітня 1938 р. у Дніпропетровську (м.Дніпро).

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -0.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості перейменування вулиці Полетаєва на вулицю **Розкішну** або **Василя Шаровського**.

2.3. Провулок Свірський - інформація щодо найменування даного урбаноніму відсутня.

Пропозиції: пров.Традиційний, пров.Гарматний, пров.Гармашівський.

В результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості перейменування вказаного провулку на:

провулок **Гарматний**. Гармата - тип артилерійської зброї, що відрізняється від інших типів ствольних артилерійських систем, таких як гаубиця або мортира, більшим подовженням ствола, вищою початковою швидкістю снаряда, але меншим максимальним кутом підвищення. Умовною межею між гаубичним і гарматним стволом вважається його довжина. За сучасною класифікацією, при довжині ствола менше 25 калібрів зброя класифікується як гаубиця, при більшій - як гармата. Класифікація гладкоствольної артилерії у XVII-XIX ст. була дещо інша: існували гармати з довжиною ствола 18-22 калібрів, гаубиці ж були ще коротшими (5-6 калібрів). Основним призначенням гармат, є вести вогонь за настільною траєкторією по об'єктах супротивника;

провулок **Гармашівський**. Гармаші (армаші, пушкарі) - в українському козацькому війську спеціально підготовлені козаки, які опанували артилерійську справу і стріляли з гармат. Входили до числа гарматних служителів і становили соціальну категорію козацтва, найчисельнішу групу військових служителів, пов'язану з військовим устроєм Запорозької Січі, які забезпечували справне функціонування артилерії.

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -0.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості дві пропозиції перейменування провулку Свірський на провулок **Гарматний** або на провулок **Гармашівський**.

2.4. Вулиця Суліми. Сулима Іван Михайлович (р.н. невід. - 1635) – гетьман нереєстрових козаків, учасник козацьких походів проти турків і кримських татар, активний борець проти польсько-шляхетського гніту в Україні. В 1635 році захватив і зруйнував польську фортецю «Козак».

Пропозиції: вул.Гетьмана Суліми.

В результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості перейменування вказаної вулиці згідно з українським правописом, вказавши ім'я та титул діяча, на вулицю **Гетьмана Суліми**.

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -0.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості перейменування вулиці Суліми на вулицю **Гетьмана Суліми**.

2.5. Вулиця Державіна – Державін Микола Севастянович (1877-1953) – радянський історик, славіст, філолог, академік АН СРСР з 1931 р., почесний член АН Білоруської РСР і Болгарської АН. Уродженець с.Преслав (нині Приморський р-н Запорізька обл.). М.С.Державін – автор багатьох наукових праць з історії слов'ян, історії і культури Болгарії, ряду статей про Т.Г.Шевченка.

Пропозиції: вул.Варненська.

В результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості перейменування вказаної вулиці на вулицю **Варненську**. Варна - третє за величиною місто Болгарії (після Софії та Пловдива), розташоване на узбережжі Чорного моря. Самі болгари часто називають її «Приморською» або «літньою столицею» країни. Варна - центр курортного регіону, великий морський порт, а також база болгарського військового і торгового флоту. Це одне з

найдинамічніших і молодіжних міст Болгарії, яке наповнюється кипучою енергією в літній період. Варна - це різноманітність музеїв, галерей і цікавих пам'яток, а також висока концентрація барів, ресторанів і нічних клубів.

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -0.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості перейменування вулиці Державіна на вулицю **Варненську**.

2.6. Вулиця Докучаєва. Докучаєв Василь Васильович (1846-1903) – природознавець, громадський діяч, засновник генетичного ґрунтознавства, що започаткувало нову еру в розвитку цієї науки. Саме він довів, що більша частина світових чорноземів знаходиться на етнічних українських землях.

Пропозиції: вул.Запорізької Тероборони, вул.Миколи Лисенка.

В результаті обговорення погоджено надати на розгляд громадськості перейменування вказаної вулиці на:

вулицю **Запорізької Тероборони**. 110-та окрема бригада територіальної оборони (110 ОБрТрО, в/ч А7038) - кадроване формування Сил територіальної оборони Збройних сил України у Запорізькій області. Бригада перебуває у складі Регіонального управління «Схід» Сил ТрО.

З початком повномасштабного вторгнення РФ в Україну бійці бригади брали участь в оборонних операціях, зокрема на Запоріжжі.

В жовтні 2022 року командир бригади на визнання заслуг її бійців отримав бойовий прапор від командувача Сил територіальної оборони ЗСУ генерал-майора Ігоря Танцюри;

вулицю **Миколи Лисенка**. Микола Віталійович Лисенко (1842-1912) – український композитор, піаніст, диригент, педагог, збирач пісенного фольклору, громадський діяч.

Навчався у відомих музикантів М.Дмитрієва і чеха Вільчека. Талановитий підліток виконував п'єси Моцарта, Бетховена, Шопена, блискуче імпровізував на теми українських народних пісень. До найвідоміших творів Лисенка належать музика гімнів «Молитва за Україну» та «Вічний революціонер», котрі зокрема виконував хор К.Стеценка під час Свята Злуки, опери «Тарас Бульба», «Наталка Полтавка» та інші. Лисенко створив численні аранжування народної музики для голосу й фортепіано, для хору та мішаного складу, а також написав значну кількість творів на слова Т.Шевченка.

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -1.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості перейменування вулиці Докучаєва на вулицю **Запорізької Тероборони** або **Миколи Лисенка**.

2.7. Вулиця Карборундна. Карбід крёмнію, також карборунд - бінарна неорганічна сполука крёмнію з вуглецем. Хімічна формула SiC. У природі зустрічається у вигляді надзвичайно рідкісного мінералу - муассаніту. Порошок карбиду крёмнію був отриманий в 1893 році. Використовується як абразив, напівпровідник, штучний дорогоцінний камінь.

Пропозиції: вул.Августина Волошина.

В результаті обговорення з'ясовано, що у зв'язку з відсутністю рішення про найменування даного урбаноніму - вулиця Карборундна, така назва не внесена до Єдиних Державних Словників. Але зважаючи на те що такий ,

урбанонім фактично існує, погоджено надати на розгляд громадськості пропозицію найменувати вказану вулицю на вулицю **Августина Волошина**. український релігійний, культурний, політичний діяч, греко-католицький священник Мукачівської єпархії протягом 1938-1939 років – прем'єр міністр автономного уряду Карпатської України. В 1939 році став президентом цієї держави міністр здоров'я і соціальної опіки Карпатської України, депутат Союму Карпатської України. Герой України (2002, посмертно).

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -0.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості пропозицію найменування вулиці **Августина Волошина** (вулиця Карборундна.)

2.8. Вулиця Карборундна. Карбід кремнію, також карборунд - бінарна неорганічна сполука кремнію з вуглецем. Хімічна формула SiC. У природі зустрічається у вигляді надзвичайно рідкісного мінералу - муассаніту. Порошок карбиду кремнію був отриманий в 1893 році. Використовується як абразив, напівпровідник, штучний дорогоцінний камінь.

Пропозиції: вул.Августина Волошина.

В результаті обговорення з'ясовано, що у зв'язку з відсутністю рішення про найменування даного урбаноніму - вулиця Карборундна, така назва не внесена до Єдиних Державних Словників. Але зважаючи на те що такий

Результати голосування: «за» -15, «проти» -0, «утримались» -1.

Вирішили: підтримати надання на розгляд громадськості перейменування вулиці Докучаєва на вулицю **Запорізької Тероборони** або **Миколи Лисенка**.

Третє питання порядку денного.

Різне.

Наступне засідання заплановано на 09 листопада 2023 року. У порядку денному:

- розгляд назв урбанонімів від власних імен, що підлягають перейменуванню;
- різне.

Протокол вела
секретар робочої групи

Алла ПОМАЗ